

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.022/2012/5.szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a ... Korlátolt Felelősségű Társaság felszámoló dr. K. dr. B. I. felszámolóbiztos) megbízása alapján eljáró B. ügyintéző: Porkoláb Lajosné dr. ügyvéd) által képviselt **„F.-G.” Korlátolt Felelősségű Társaság „felszámolás alatt”** felperesnek a ügyintéző: dr. Törőcsik Béla ügyvéd) által képviselt **K. W. Kereskedelmi Korlátolt Felelősségű Társaság** alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon 3.G.40.261/2009 számon indított perében a Debreceni Ítéltábla Gf.I.30.889/2011/2. számú jogerős ítélete ellen a felperes 34. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi és a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 3.G.40.261/2009/25. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.200.000 (egymillió-kettőszázezer) Ft másodfokú- és felülvizsgálati perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak - külön felhívásra - 1.229.000 (Egymillió-kettőszázhuszonkilencezer) Ft le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes felszámolási eljárásának megindítását 2009. április 21-

én kezdeményezte egy hitelezője. A bíróság felszámolást elrendelő végzését az adós 2009. május 14-én vette kézhez, melyben a bíróság felszámolóként a „J.-” Kft-t jelölte ki. A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 4.Fpk.09-09-000402. számú eljárásban 2009. október 5-én indította meg az adós felszámolását a végzés közzétételével.

2009. május 14-én a peres felek adásvételi szerződést kötöttek, melynek tárgya a felperes 1/1 arányú tulajdonában álló, b. alatti B. szám alatt található 340,93 nm területű üzlet megjelölésű társasházi ingatlan az alapító okiratban megjelölt hozzátartozó helyiségekkel, valamint a 2133/A/2. hrsz-ú, raktár megjelölésű 223,33 nm területű társasházi ingatlan az alapító okiratban megjelölt hozzátartozó helyiségekkel.

A Társasháztulajdont Alapító Okiratban a közös tulajdonú ingatlanrészek használatát a felek szabályozták. Az ingatlan utcafrontján levő 8 parkolóegység, és a részletesen nem szabályozott területeken felüli egyéb ingatlanrész mindenkori használatára kizárólagosan a felperes jogosult, s jogosult azt elkeríteni. A telek, melyen a társasház található, 2004 nm, az adásvétel tárgyát képező társasház ingatlanokhoz tartozó összesen 564/920-ad rész a területből 1229 nm-t tesz ki.

Az adásvételi szerződésben az üzlethelyiség vételáraként 40 millió Ft+ÁFA, a raktár vételáraként 20 millió Ft +ÁFA került kikötésre. Megállapodtak abban, hogy az alperes az ÁFA tartalmát közvetlenül fizeti meg az adóhatóság felé (fordított ÁFA).

Rögzítették, hogy az ingatlanokra a M. V. Zrt. javára 198.000 CHF erejéig fennálló keretbiztosítéki jelzálogjog, valamint a SZ. Kft. javára 30.000.000 Ft erejéig egyetemleges keretbiztosítéki jelzálogjog volt bejegyezve. A 3.1. pont szerint az eladó (felperes) a részére járó vételárrészt a V. Zrt-re engedményezte a szerződés aláírásának napján fennálló hiteltartozása CHF-ben meghatározott összegében azzal, hogy azt a vevő a V. Zrt. számlájára köteles 5 napon belül átutalni. A fennmaradó vételárrészt a SZ. Kft-re engedményezte. A szerződést az eladó és a vevő írták alá.

Az adásvételi szerződés alapján a V. Zrt. részére 192.951,86 CHF, a SZ. Kft. részére 22.909.128 Ft került kifizetésre.

A felperes 2009. december 30-án benyújtott keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40.§ (1) bekezdés b) pontja alapján megtámadta a felek szerződését és kérte 30 millió Ft+ÁFA értékkülönbözet, valamint a perköltség megfizetésére kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az ingatlanok összességében 95 millió Ft-os forgalmi értéket képviselnek, s az 5 millió Ft-ot meghaladó különbség már feltűnő értékkülönbséget jelent, ezért kérte 30 millió Ft értékkülönbözet megfizetésére kötelezni az alperest.

Az alperes a módosított kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a perben beszerzett ingatlanforgalmi szakértő alap szakvéleménye alapján a feltűnően aránytalan értékkülönbözöt nem állapítható meg, s vitatta a szakértő kiegészítő véleményében meghatározott 1229 nm területnek az adásvétel tárgyát képező társasházi ingatlanokhoz tartozó területként történő figyelembe vétele jogszerűségét, illetve a négyzetméterenként megállapított értéket is.

Az elsőfokú bíróság az adásvételi szerződést érvényessé nyilvánította és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.290.000 Ft+ÁFA összeget, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest a perköltség megfizetésére. Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy az eljárásban is irányadó a korábbi joggyakorlat és így a Legfelsőbb Bíróság 3/2008. Polgári jogegységi határozata, vagyis a felek jó, vagy rosszhiszeműségétől függetlenül biztosítja a Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontja a feltűnően aránytalan jogügyletek megtámadását. Ilyen esetben a bíróság az érvénytelenségi okot megállapítja, és annak kiküszöbölése mellett a szerződést érvényessé nyilvánítja. Ebben az esetben azonban nem az értékkülönbség aránytalan részét kell kiküszöbölnie, hanem a teljes értékkülönbség megszüntetésére kell törekedni, mert ebben az esetben az érvénytelenség oka nem a Ptk. 201.§ (2) bekezdésén, hanem a hitelezői érdekeket szem előtt tartó csődtörvényen alapul.

Utalt a perben beszerzett 12. sorszámú szakértői véleményben, valamint az alperes által becsatolt szakértői véleményben foglaltakra, melyek nem tartalmazzák az üzlet- és raktárhelyiségre eső telekhányad területét. A perbeli írásbeli szakértői vélemény a telek vonatkozásában annyit tartalmaz, hogy közös udvarhasználat van térkőburkolattal kialakítva. A kiegészített szakértői véleményében az utóbb becsatolt alapító okirat tartalma alapján módosította a 12. sorszámú véleményében foglaltakat akként, hogy a forgalmi értéket az üzlethez és a raktárhoz tartozó összesen 1229 nm közös tulajdoni hányadú területtel meg kell növelni. Az 1 nm-re eső összeget kb. 10 ezer forintos értékben meghatározva a telekhányad értékét 12.290.000 Ft-ban állapította meg. Az elsőfokú bíróság nem találta aggályosnak a kiegészítő szakértői véleményt, s azt ítélezése alapjául elfogadta.

Ebből következően - az 1229 nm területet is figyelembe véve - 72.290.000 Ft+ÁFA összegben állapította meg az adásvételi szerződés tárgyát képező ingatlan tényleges forgalmi értékét, s úgy ítélte meg, hogy a kifizetett vételár és a tényleges forgalmi érték közötti különbséget teljes egészében a felszámolási vagyona kell utaltatni (Fővárosi Ítéltábla Gf.40.166/2008/4.; Pécsi Ítéltábla Gf.IV.30.487/2007/10).

Az alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a fellebbezett részét megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította, valamint rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont jogi következtetéssel és az érdemi döntéssel nem értett egyet.

Határozatának indokolása szerint a Cstv. 40.§ (1) bekezdésének b) pontja nem új megtámadási okot nevesít, ebből a szempontból a Ptk.201.§-ának (2) bekezdéséhez képest nem „lex specialis”. A szerződés megtámadására jogalapot adó ok ebben az esetben is a feltűnően nagy értékkülönbség. Ebből következően az aránytalan értékkülönbözetre és annak megállapítására a Ptk.201.§-ának (2) bekezdése és az ahhoz kapcsolódó bírósági gyakorlat – mindenekelőtt a Legfelsőbb Bíróság PK.267. számú állásfoglalása – az irányadó. A Legfelsőbb Bíróság a 3/2008. Polgári jogegységi határozatának I.1. pontjában kimondta: a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének b) pontjában írt eset szinte teljes egészében megfelel a Ptk.201. §-ának (2) bekezdése alapján megtámadható szerződéseknek; a IV.1. pontban megállapította: a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének b) pontja alkalmazási körébe tartozó szerződések létrejöttük ténye, tartalma (feltűnően értékaránytalan) alapján megtámadhatók, e megtámadási okok alapján tehát a pert indító felszámolónak a feltűnő értékaránytalanságot kell – és egyben elegendő – bizonyítania.

A kialakult bírói gyakorlat értelmében a szerződés Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének b) pontjára alapított megtámadása esetén megfelelően alkalmazandók a PK.267. számú állásfoglalásban rögzített, a feltűnően aránytalan értékkülönbözet megítélésére irányadó szempontok, a harmadik személy javára feltűnő aránytalan értékkülönbözettel megkötött visszterhes jogügyletek elbírálása esetén is. (Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.341/2005/6; 14.Gf.40.291/2005/3; Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.307/2007/8.)

Hivatkozva a PK.267. számú állásfoglalásban kifejtettekre, arra a következtetésre jutott, hogy ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás értéke között különbség van, az önmagában még nem ad alapot a szerződés eredményes megtámadására a Cstv. 40.§-a (1) bekezdésének b) pontja alapján sem.

A szolgáltatások egyenértékűségének elvéből következően az ellenszolgáltatásnak (vételárnak) az áru forgalmi értékéhez kell igazodnia. A forgalmi érték a valós piaci értékkel határozható meg. Következésképpen a piaci értékkel egyenértékű vételár az, amely a szolgáltatással (tulajdonjog átruházásával) arányos ellenszolgáltatást jelent. A feltűnő aránytalanság szempontjából ezért a szerződésben meghatározott vételár és az adásvétel

tárgyának szerződéskötéskori piaci értéke (reális forgalmi értéke) közötti értékkülönbséget kell bizonyítani, majd az értékkülönbség összegét a reális forgalmi érték összegével kell aránypárba állítani, és az így számított százalékos aránytalanság értékelhető.

A PK.267. számú állásfoglalás alapján összességében kell vizsgálni a szerződéskötés körülményeit, a szerződés egész tartalmát, a forgalmi és értékviszonyokat, a szerződés sajátosságait.

A perben kirendelt szakértő véleményét elfogadta, azonban álláspontja szerint tévesen tekintette az elsőfokú bíróság a perbeli ingatlanokat egy ingatlanként, ugyanis a felperes - bár egy adásvételi szerződésben - de két ingatlan tulajdonjogának átruházására vállalt kötelezettséget és a vételárat is külön-külön állapították meg. Ezért az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a teljes vételárhoz képest a szolgáltatás-ellenszolgáltatás értékkülönbségét, azt helyesen külön-külön kellett volna összehasonlítani.

Mivel rendelkezésre álltak az adatok, ezért a másodfokú bíróság elvégezte az összehasonlítást, és megállapította, hogy az üzlet aktuális forgalmi értéke 50.435.000 Ft, a raktár értéke 21.854.550 Ft nettó összeg volt. Így az üzletnél a vételár és a reális érték közötti különbség 21 %-os eltérést mutat, míg a raktárnál 8 %-os eltérést.

Ezen adatok alapján a másodfokú bíróság nem fogadta el az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint a feltűnő értékkülönbség megállapítható.

A másodfokú bíróság kifejtette, hogy a PK.267. számú állásfoglalás az objektív és a szubjektív körülmények figyelembe vételét is előírja. Objektív tényezőként elsősorban a forgalmi értéket kell figyelembe venni, de az értékkülönbség vizsgálatánál az eset összes körülményét mérlegelni kell. Általában helyes az elsőfokú bíróságnak az a hivatkozása, hogy nagy értékű ingatlannál a bírói gyakorlatban alkalmazott mértéknél kisebb százaléku aránytalanság is megalapozhatja a feltűnő értékkülönbséget. A perbeli esetben azonban ez nem állapítható meg. Az objektív szempontok mellett ugyanis mérlegelni kell a szubjektív körülményeket is.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a sajátosságot, hogy jelzáloggal terhelt ingatlanok értékesítésére került sor, ami a vevői oldalon mutatózó kockázati tényezők miatt az ingatlan forgalomképességét jelentősen befolyásoló körülmény, és azt sem, hogy 2008 ősze óta jelentősen visszaesett a perbelihez hasonló nagyobb értékű ingatlanok értékesítése, s ezek áránál már jelentős stagnálás mutatkozik. Ebből okszerűen vonható le az a következtetés: a felperes az ügylet megkötésében fokozottan érdekelt volt, mivel szűkös értékesítési lehetőségekre és az ingatlanok viszonylagosan magas forgalmi értékére tekintettel, nehéz gazdasági helyzetében fokozottan szüksége volt komoly vételi szándékkal jelentkező vevővel való megállapodásra. Jelentősséggel bíró körülménynek tartotta még azt

is, hogy a vevő rövid határidővel vállalta megfizetni a vételárat és az ÁFA befizetését is vállalta.

Mindezekből kiindulva úgy ítélte meg, hogy a felperes számára a szerződés nem volt kifejezetten előnytelen. A vételár és a tényleges forgalmi érték között, a másodfokú bíróság által értékelt sajátosságokból fakadóan, nincs olyan feltűnő értékkülönbség, amely megalapozná a szerződés eredményes megtámadását.

Utalt arra, hogy a Cstv. 40.§ (1) bekezdésének egyéb rendelkezései alapján indult perben vizsgálhatók a felperes által hivatkozott szerződéskötéskori körülmények.

A felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet ellen. Kérte a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Állította a Pp.206.§ (1) és (3) bekezdésében, valamint a Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontjában foglalt rendelkezések megsértését.

Kifejtette, hogy helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor az értékkülönbség összegét egy összegben állapította meg, hiszen a két helyrajzi szám ellenére csak egységként hasznosítható ingatlanról van szó. Az egyik ingatlan az üzlet, amely gépészeti termékek árusítására került kialakításra, míg a hozzá tartozó raktár az üzlet kiszolgálására szolgál. Külön nem, vagy csak átalakítással lenne hasznosítható. Álláspontja szerint a vevő is egységben szemlélte az ingatlanokat, mert továbbra is ugyanazt a tevékenységet folytatják benne, amit a felperes végzett.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik a szerződés, mert feltűnő értékaránytalanság áll fenn a vételár és a forgalmi érték között. Helytállónak állította az elsőfokú bíróság álláspontját, mely szerint nem a százalékos különbség veendő figyelembe jelen esetben, hanem a különbség nagy összege. Tévedett a másodfokú bíróság, amikor figyelmen kívül hagyta a Cstv. speciális előírásait, és csak a Ptk. rendelkezései alapján vizsgálta a szerződést.

Álláspontja szerint a szubjektív körülmények értékelése során is tévedett a másodfokú bíróság, amikor leszögezte, hogy az eladónak érdekében állt az ilyen módon történő értékesítés, mert ez az állítás a tényállással ellentétes. A felperes ugyanazon a napon vette kézhez a felszámolást elrendelő végzést, mint amikor a perben támadott szerződés létrejött, ezért a felperesnek nem állt érdekében a szerződéskötés. A vételárat a felperes nem is kapta kézhez, mert azt részben a V. Zrt., részben a SZ. Kft. részére kellett kifizetni. E tényekre tekintettel tehát, nem az eladónak volt érdeke a gyors készpénzes értékesítés, hanem a vevőnek, de még inkább a SZ. Kft-nek. A vevő cég és a SZ. Kft. hitelező ugyanis egy

csoportba tartozó két vállalkozás, így a kifizetett vételár visszaérkezett a csoport másik vállalkozásához. A vevő oldalán tehát kockázati tényező nem állt fenn. Az adásvétellel az ugyanazon termékek árusításával foglalkozó hitelező egy új, korszerű üzlethez jutott és még a hitelezői igénye is kielégítésre került. Mindezek alapján a jelzálogjog nem jelenthetett kockázatot a vevőnek.

Helytelennek állította a másodfokú bíróságnak a visszaesett ingatlanforgalomra való hivatkozását is, hiszen azt már a forgalmi érték megállapításánál a szakértő figyelembe vette.

A felperes úgy ítélte meg, hogy a szubjektív körülmények sem értékelhetők az alperes javára a PK 267. számú állásfoglalásra figyelemmel, mert a körülmények egyértelműen azt bizonyítják, hogy az alperes kihasználta a felperes helyzetét és a vagyont a felszámolási eljárás jogerős elrendelése előtt kivonta az adós vagyonából.

Hivatkozott arra is, hogy megállapítható a vevő rosszhiszeműsége, hiszen nem ő, hanem a hitelező SZ. Kft. üzemelteti az üzletet. Utalt az EBH2006.1422. sz. eseti döntés II. pontjában foglaltakra, mely szerint a keresetben és a fellebbezésben megjelölt jogcímhez a bíróság nincs kötve, ha a fél által előadott tények más jogcímet megalapoznak. Kérelme alapvetően arra irányult, hogy a felperes vagyonából kikerült vagyontárgy reális forgalmi értéke, a vagyontárgy reális vételára visszakerüljön a felperes vagyonába.

Az alperes nem nyújtott be felülvizsgálati ellenkérelmet.

A Kúria a jogerős másodfokú ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és megállapította, hogy az az alábbi okok miatt jogszabálysértő.

A felülvizsgálati eljárásban a Kúriának először abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy egységesen, vagy külön-külön értékelendők az egy szerződésben értékesített, és a valóságban egységként működtetett, de külön helyrajzi számon nyilvántartott ingatlanok, a vételár feltűnő értékaránytalanságának vizsgálatakor. Az elsőfokú bíróság egységként értékelve állapította meg a feltűnő értékaránytalanságot a Cstv. 40.§ (1) bekezdés b) pontja alapján, míg a másodfokú bíróság a külön-külön értékelést tartotta helyesnek.

A Kúria álláspontja szerint az adott esetben a feltűnő értékaránytalanság megállapításánál tévesen választotta szét a másodfokú bíróság a két ingatlant, és tévesen vizsgálta azt, hogy külön-külön mennyivel tért el a forgalmi értéktől a vételár. A per

tárgyát képező szerződésben a felperes egy olyan kereskedelmi egységet értékesített, amelynek két, elválaszthatatlan részét képezte a két ingatlan, az üzlet és annak a raktára. Az üzlet önmagában raktár nélkül gazdaságosan nem használható, és ugyanez elmondható a raktárra is. Mindkét egység forgalmi értékére kihatással van az egy egységként való működtethetőség. Nyilvánvalóan a felek is így gondolták ezt, mert egységesen adta el a felperes és vette meg azt az alperes.

A Kúria álláspontja szerint a másodfokú bíróság a PK.267. számú állásfoglalás előírásai alapján helytelenül értékelte a "szubjektív" körülményeket. Tévedett akkor, amikor az ingatlanokra bejegyzett jelzálogjogot teljes terjedelmében olyan tehernek tekintette, amely a vevő kockázata lenne. A szerződésből ugyanis megállapítható, hogy az elsőhelyi jelzálogjogosult - V. Zrt. - teljes mértékben kielégíthető a vételárból, és a második helyen bejegyzett jelzálogjog jogosultja - a SZ. Kft. - hitelezői igénye is túlnyomó mértékben kielégíthető belőle, illetve - mint ahogyan az a 23. számú jegyzőkönyv 4. oldalának 10. bekezdéséből kiderült - a vételárral nem fedezett részre a felperes vezető tisztségviselője, mint készfizető kezes kötelezettsége állt fenn a SZATMÁRI Kft. felé. Ebből következően tehát nem állt fenn a jelzálog teher, mint szubjektív kockázat.

A másik szubjektív elemként azt vette figyelembe a másodfokú bíróság, hogy 2008-tól visszaesett az ilyen ingatlanok iránti kereslet. A Kúria álláspontja szerint helytállóan hivatkozott arra a felperes, hogy ezt a tényezőt a szakértő már figyelembe vette a szakvéleményben meghatározott ár kialakításakor (lásd 12. sorszámú szakértői vélemény 5. oldal), ezért azt ismételten nem lehet figyelembe venni.

Harmadik szubjektív tényezőként azt értékelte a másodfokú bíróság, hogy a felperes volt fokozottan érdekelt az eladásban. A Kúria az ügy adatai alapján megállapította, hogy ez az értékelés is téves. A felperes - mint ahogyan az az ügyvezető tanúvallomásából megállapítható volt - az adásvételi szerződéskötés időpontjában valóban fizetéseképtelen állapotban volt, a felperes azon a napon vette kézhez a bíróság felszámolást elrendelő végzését, amikor a szerződést megkötötték. Ezt megelőzően tehát már tudott arról, hogy vele szemben felszámolási kérelmet nyújtottak be. Ha valóban a felperes érdekében állt volna a szerződés megkötése, akkor a felperesnek közvetlenül kellett volna kézhez kapnia a vételárat, hogy abból a hitelezői igények esedékessége, a hitelezőkkel való megállapodások alapján kezelni tudja fizetéseképtelen helyzetét. Az adásvételi szerződéssel azonban csak két jelzálogjogosult hitelező követelésének a kielégítésére került sor: a V. Zrt. teljes, és a SZ. Kft. igényének részleges kielégítésére.

Nem vitásan lehetséges, hogy a felperes tulajdonosának - vezető

tiszttségviselőjének - érdekében állhatott a szerződés gyors megkötése, és e két hitelezőnek az adós vagyonából történő kielégítése, mert az eljárás adataiból megállapíthatóan a személyes vagyonára is készfizető kezességet vállalt a hitelezői igények kifizetéséért. Ez a tény azonban nem változtatja meg azt a helyzetet, hogy a felperesnek, mint a tulajdonosától független önálló jogi személynek nem állt érdekében ez a szerződéskötés. Tévesen ítélte meg tehát a másodfokú bíróság azokat a szubjektív körülményeket, amelyekre a keresetet elutasító rendelkezését alapította.

A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt követelményt megsértve, nem okszerűen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. A jogszabálysértő jogerős másodfokú ítéletet a Pp.275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alapos volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperes másodfokú és felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a felperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre is. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59.§ (1) bekezdése és 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 15.§ (1) és (3) bekezdése alapján az alperes köteles a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

, 2012. november 29.

Dr. Török Judit sk. a tanács elnöke
Dr. Csőke Andrea sk. előadó bíró
Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. bíró

Dr.